

Nosaltres entenem Sr. Governador que Granollers, si un *monte-rilla* l'atropella, si un alcalde ambició i autòcrata no respecta lleis ni drets, te dret a que la Superioritat hi prengui cartes i vetllí per els drets dels lliures ciutadans. De lo contrari aviat no sabrem si vivim en una població cap de partit de la província de Barcelona i a 30 Kilometres de la capital o en un aduar del marroc, o en una tribu del Congo on la voluntat del cacic es la suprema llei.

Constitució de la Diputació Provincial de Barcelona.

A les 4'10 de la tarda (puntualitat desacostumada) es renua la sessió inaugural de la nova Diputació, sota la presidència de don Pacia Amigué i actuant de secretaris els senyors Bertrand i Abadal.

El Sr. Prat de la Riba segueix a Sitjes i, per tant no assisteix a les sessió.

El senyor Janer, dona compte dels dictamens emesos per la comissió de actes proposant l'admissió dels senyors Puig d'Arprer, Roma i Soler. Els tals dictamens són emesos en sentit favorable.

Es sospén la sessió, i es reuneix la Comissió permanent d'actes per a emetre dictamen sobre les dels altres diputats nous.

La suspensió dura mes d'una hora. Es diu pel saló de sessions que la comissió d'actes ha declarat greu la del senyor Torras.

El lloc de la sala destinat al públic es ple de gom a gom.

ELS DICTAMENS DE LA COMISSIÓ

PERMANENT

A tres quarts de sis torna a la sala de sessions la Comissió permanent d'actes i es reanuá la reunió.

El secretari del Cos Provincial senyor Janer llegeix els dictamens emesos referents a les actes dels senyors Joan Ragué i Camps, Francesc de A. Bartrina, Lluís Isamat Javoll, Josep de Caralt Fradera, Joan Bertrand i Comas, Josep Puig i Cadafalch, Juan Minoves Anglesill, Ramón Abadal i Vinyals, Félix Fages Vilá, Enric Prat de la Riba, Enric Mayores Gaspar, Josep Tobella Pidelaserra, Ricard Sampere Tort, Domingo Palet, Antoni Abadal Portella, Lufs Ferrer Barbará, Heribert Pons i Arola.

Tots son en sentit favorable, aprovats i per lo tant son proclamats diputats els esmentats senyors.

L'ACTA DEL SENYOR TORRAS.

Finalment es llegeix el dictamen referent a l'acta del senyor Francisco Torras Villá, que es emés en sentit desfavorable i proposa que's declari greu.

El senyor Puig d'Asprer demana per parlar, a lo que li contesta la presiden-

cia que no és hora oportuna i que podrà fer-ho a l'hora reglamentaria.

Amb tot donada l'insistència del diputat radical, se li concedeix la paraula. Diu el senyor Puig que per les raons ja exposades en el sí de la comissió demana que's discuteixi l'acta avui mateix. Creu que'ls motius que ha tingut la comissió per declarar la greu no son prou valiosos.

El senyor Roma, de la comissió, fá constar la contradicció en que incorrel senyor Puig d'Asprer, manifestant que la firma del diputat radical apareix al peu del dictamen.

Aquest queda sobre la taula i es suspen la sessió per a que els diputats es posin d'acord per a la elecció de càrrecs.

LA PRESIDENCIA

Es elegit president per 27 vots en pro i 7 en blanc, don Enric Prat de la Riba.

LA VICE-PRESIDENCIA

Es elegit vispresident per 25 vots en pro i 8 en blanc, don Pacia Amigué.

El senyor Fages, abans de la elecció, surt de la sala.

LES SECRETARIES

Son elegits En Josep M.ª Bassols i Iglesias i En Josep Ulled i Argemir, per 33 vots (unanimitat).

LA TAULA DEFINITIVA

Els senyors Bassols i Ulled passen a ocupar els seus llocs de la presidència, i al costat del vicepresident senyor Amigué, retirant-se els secretaris de la taula de edat senyors Bertrand i Abadal.

El senyor Bartrina proposa un vot de gracies per la taula de edat.

Es aprovat.

LA COMISSIÓ PROVINCIAL

S'elegeixen els torns de la Comissió Provincial.

La votació dona el següent resultat:

Període de 1917 a 1918: Don Félix Fages, don Josep Puig d'Asprer, don Lluís Ferrer Bárbara, don Francesc Soler i don Antoni Abadal.

Període de 1918 a 1919: Don Francesc d'A. Bartrina, don Heribert Pons i Arola, don Josep Puig i Catafalch i don Josep Tobella.

Període de 1919 a 1920: Don Ramón Abadal i Viñals, don Joan Bertrand i Coma, don Joan Ragué, don Domingo Palet i Barba i don Joan Maria Roma.

Període de 1920 a 1921: Don Josep Caralt, don Iu Minoves, don Enric Prat de la Riba, don Ricard Sampere i don Lluís Ysamat.

S'elegeix vice president de la Comissió provincial a don Lluís Ferrer i Bárbara per 23 vots en pro i 7 pel senyor Puig d'Asprer.

COMISIONS GENERALS

Comissió de Foment: Don Lluís Argemí, don Heribert Pons i Arola, don Isidre Rius, don Joan Figueras, don Pau Alegre Batet, don Enric Maynés, don Josep Queralt, don Ricard Sampere, don Joan Parellada i don Joan Ragué.

Comissió de Governació: Don Joan Vallés i Pujals, don Josep Tobella, don

Joaquím Cabot, don Antoni Abadal, don Iu Minoves, don Josep Caralt, don Eduard Micó i don Josep Puig d'Asprer.

Comissió d'Instrucció Pública i Belles Arts: Don Josep Puig i Catafalch, don Ramón Abadal i Viñals, don Antoni Sansalvador, don Lluís Isamat, don Félix Fages, don Francesc Soler, don Joan Bertran i Coma, don Joan Maria Roma, don Josep A. Mir i Miró i don Domingo Palet i Barba.

Comissió d'Hisenda: Don Francesc de A. Bartrina i don Santiago Estapé.

UNA FALSA INTERPRETACIÓ

Quan un Govern comet un acte, que se presenta clarament davant del poble, com a una utopía maiúscula o com a una malvestat patriótica, allavors tots aquells hòmens incréduls i pauperrims de tota idea política, exclamen amb un tò indiferent i esceptic. — ¡Potsé si, que l'otorgació de l'autonomia a Catalunya posaría fi a n'aquestes injusticias del centralisme! — Mes no es aquesta la ideología de la nostra santa doctrina, perquè allavors nostra política sería d'una intensificació transitoria; car quan un Govern seria sensat hauriem de barrar nostres bocas i callar. No; la rahó, el dret i el fet de la nostra nacionalitat, no l'han de fer caducar la justícia o les arbitrietats d'un governant.

Nosaltres sostindrem i predicarem tots els principis i conceptes del nacionalisme, a través de totes les evolucions i conscupicencies de l'Estat espanyol, perquè estem mes que convenuts, que fins el jorn que totes les regions se redrecin en defensa de llur propia personalitat nacional, contra els mercaders autòcrates i ambiciosos de llur individualitat, no resplandiran tots els drets d'un país lliure i progressiu, en la nostra Espanya.

La nostra doctrina enclou dugues finalitats patéiques i humanitaries, perquè llur idealitat es la conservació d'una existencia, imposada per una llei sobrenatural i patriótica per el sentit redemptor que llur establiment práctic reportaría a la nació espanyola, car d'un cop, acabariem per sempre amb aquesta política ficciosa de ineptia funesta.

Cap dels que s'oposan a les nostres aspiracions s'atriveixen a negarnos l'existencia de la nostra nacionalitat, malgrat les sevas disquisicions maliciosas; i es que no tenen la gosadía de negar un fet que d'una manera lluminosa ho corrobora nostre folk-lore, nostre idioma i nostra tradició, tres proves fefaents que no poden tindrer cap mena de rectificació ni modificació per l'afecte d'una peroració retórica, sino que in-